

Hồi 500

Đả chính kỳ hiệu

Lư Tuần bước qua ghềnh đá, ở phía sau Tôn Ân, tự nhiên trong lòng cảm thấy kính trọng, “phịch” một tiếng, hai gối quỳ xuống kêu lên “Thiên Sư vạn an!”.

Tôn Ân đứng ở ngoài bìa, nhìn thấy nước đánh vào ghềnh đá, sau đó chậm chậm chảy lại đại dương, gió thổi phần phật vào người, đạo bào bay phất phới, tinh thần sáng khoái.

Lư Tuần vẫn không dám đứng lên, yên lặng chờ đợi.

Tôn Ân đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “Thấy người tự ý quay trở về, ta đã biết là tình thế không ổn, Đạo Phúc có phải gần đây đã bại trận?”.

Lư Tuần thầm nghĩ Tôn Ân nhất định không có coi qua mật hàm báo tin của Từ Đạo Phúc từ Ông Châu gửi đến, nhất thời trong lòng cũng không biết tư vị ra sao, có phải Tôn Ân đối với bản thân hắn có thành kiến nên đối với Thiên Sư quân không có cảm tình, cho nên đối với việc Thiên Sư quân không quan tâm cho lắm.

Tôn Ân rút cuộc xoay người lại, đối diện với Lư Tuần, mỉm cười nói: “Đứng lên!”.

Lư Tuần nhìn lên Tôn Ân, đột nhiên thể phát run, hai mắt nhìn xuống, lúc này mới cung kính đứng lên.

Tôn Ân ung dung hỏi: “Tiểu Tuần người vì chuyện gì mà lòng phát sinh chấn động? Nói mau!”.

Trên mặt Lư Tuần xuất hiện vẻ cổ quái, đáp: “Đồ nhi không biết! Ôi! Đồ nhi lại cảm thấy rằng không hiểu rõ Thiên Sư”.

Tôn Ân lộ vẻ hung phấn, nói: “Người trước kia hiểu được ta?”.

Lư Tuần chẳng biết phải nói như thế nào, nghĩ ngợi hồi lâu đáp: “Đó là một loại cảm giác không thể hình dung. Thiên Sư tuy đang đứng trước mặt đồ nhi, nhưng dường như không có ở đó, giống như Thiên Sư hòa nhập vào đại hải, cùng thiên địa biến thành nhất thể”.

Tôn Ân vui vẻ nói: “Người quả có ngộ tính cao, có thể thấy được công pháp của người tiền triển rất nhiều, làm ta vui vẻ phi thường”. Tiếp đó nghiêm mặt, hỏi: “Đạo Phúc có phải đã gặp gì bất lợi?”.

Lư Tuần nhân cơ hội này, liền kể lại tình huống của Từ Đạo Phúc hiện giờ ra sao, cuối cùng nói: “Đạo Phúc cho rằng nếu Thiên Sư không xuất sơn, thì chúng ta có lẽ sẽ hoàn toàn thất bại”.

Tôn Ân lưu tâm lắng nghe, không nói nửa lời, đến khi Lư Tuần nói xong, bình tĩnh nói: “Mưu kế của Đạo Phúc chính xác phi thường, chỉ cần Đạo Phúc theo kế hoạch kiên trì tác chiến lâu dài, cầm giữ Lưu Dụ ở tại phương Nam, cuối cùng chiến thắng thuộc về chúng ta”.

Lư Tuần chấn động, hỏi: “Thiên Sư không dự tính xuất sơn lãnh đạo chúng đồ nhi sao?”.

Trên mặt Tôn Ân lộ ra vẻ xót xa, nói: “Thiên hạ do chính tay Đạo Phúc đoạt được mới có ý nghĩa cùng lạc thú. Ta còn có chuyện trọng yếu cần phải giải quyết”.

Lư Tuần không hiểu, hỏi tiếp: “Có chuyện gì quan trọng hơn so với chuyện Thiên Sư tạo phúc cho thiên hạ?”.

Tôn Ân xoay người lại, nhìn vào đại dương mênh mông, chứa đầy sự trông mong, chậm chậm nói: “Yến Phi đã đến đây!”.

Lư Tuần thất thanh: “Yến Phi?”.

Tôn Ân đáp: “Đúng là Yến Phi”.

Lư Tuần lấy hết dũng khí, hỏi: “Thiên Sư và Yến Phi rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”.

Tôn Ân chậm rãi nói: “Đây có phải là điều mà ngươi cố giấu trong lòng, không dám nói ra sao?”.

Lư Tuần thần nhiên đáp: “Đồ nhi nào có che giấu được đạo tâm tình vi của Thiên Sư, lời này đồ nhi đã giấu kín trong lòng đến khổ, xin Thiên Sư chỉ bảo, để con ăn nói được với Đạo Phúc”.

Tôn Ân dường như không chú ý đến Lư Tuần, hờ hững đáp: “Có một số việc, thà không biết thì tốt hơn, ngược lại nhiều khi biết có hại vô ích”.

Lư Tuần thành thật nói: “Đồ nhi nguyện gánh chịu hết tất cả hậu quả đau khổ để biết”.

Tôn Ân xoay người lại nhìn Lư Tuần nói với giọng thương xót: “Có một số việc chúng ta hết sức mong muốn được biết, nhưng đó cũng chính chuyện mà chúng ta không mong muốn biết nhất. Tỷ như vận mệnh, con người ta khi thất ý thì lại muốn biết vận mệnh tương lai của mình, nhưng lại không hề biết vận mệnh của mình chính là do bản thân mình nắm giữ, chỉ mong cầu được may mắn, hy vọng vận may đang đợi ở phía trước, mong sao hết con bĩ

cực tới hồi thái lai. Giả sử vận mệnh trong tương lai khổ cực không không lời diễn tả, biết được như vậy đối với người có gì mà tốt đẹp?”.

Lư Tuần kiên quyết nói: “Nếu vậy đồ nhi chỉ đành chấp nhận vận mệnh”.

Tôn Ân bật cười nói: “Ta biết Tiểu Tuần người là vì Thiên Sư đạo cho nên có ý muốn mạo hiểm. Nhưng nếu ta thực tình nói cho người, người đối với Thiên Sư đạo có thể mất đi nhiệt tình đã có trước đây. Ta lập người làm người kế thừa đạo thống, chính là muốn người phát dương quang đại Thiên Sư đạo. Được rồi! Sau trận quyết chiến giữa ta và Yến Phi, bất luận thắng thua ra sao, ta đều sắp đặt kế sách giết chết Lưu Dụ, trừ khử địch nhân lớn nhất của Thiên Sư đạo chúng ta, người hãy nói với Đạo Phúc như vậy”.

Lư Tuần ngạc nhiên nói: “Bất luận thắng thua? Như vậy...”.

Hai mắt Tôn Ân tinh quang sáng rực, mỉm cười đáp: “Người không cần phải hiểu làm gì. Lần này là trận quyết chiến cuối cùng giữa ta và Yến Phi. Hãy đưa thuyền đội của chúng ta ở Ông Châu chuyển đến đồn trú Lâm Hải, ta không muốn bị quấy nhiễu”.

Lư Tuần trong lòng đầy nghi ngờ, lãnh mệnh rồi đi.

oOo

Yến Phi điều khiển chiếc khoái thuyền lướt như bay trên mặt nước, thuận dòng đi tới. Chỉ trong ba canh giờ, bọn họ từ Trường Giang tiến vào Vận Hà, thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

Khoái thuyền chở Lưu Mục Chi, nhân trong đêm tối vượt qua tuyến phong tỏa của Kinh Châu, lại tránh được trạm canh gác của Kiến Khang quân, thành công tiến vào Vận Hà, thời gian chính xác không chút sai lầm.

Lưu Mục Chi tuy đối với Yến Phi thập phần tin tưởng, sự thật thì có chút kinh sợ nhưng không cảm thấy quá nguy hiểm, nhưng quá trình kinh tâm động phách cũng khiến hắn có chút không được thoải mái, chính là vài lần chiếc khoái thuyền trời hụp, theo sóng giăng giạt, làm hắn cảm thấy thật mệt nhọc, liền ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên phát sinh cảm ứng, vừa mở mắt ra.

Yến Phi đứng ở cuối thuyền, thần tình hiện vẻ kỳ dị, hai mắt tinh quang sáng ngời.

Lưu Mục Chi liền hỏi: “Yến huynh đang nghĩ chuyện gì?”.

Yến Phi rất muốn nói cho vị trí giả này biết bản thân chàng cảm ứng tới Tôn Ân, nhưng lời tới đầu môi lại không thể nói ra, cười khổ nói: "Chỉ là hồ tư loạn tưởng mà thôi".

Lưu Mục Chi lại không nghĩ là Yến Phi đang nói dối, thuận miệng hỏi: "Đã vượt qua Vô Tích chưa?".

Yến Phi đáp: "Đã vượt qua một canh giờ trước".

Lưu Mục Chi nhìn phải, ngắm trái, hân thưởng cảnh sắc hai bên bờ, thần thái ung dung như đang du sơn ngoạn thủy.

Yến Phi "Lưu tiên sinh hãy nhìn về phía trước".

Lưu Mục Chi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở phía trước xa xa của dòng Vận Hà, một ụ khói dày đặc bốc lên, hình thành tầng tầng lớp lớp đám mây tận thình không, thất thanh: "Ngô Quận đã bị cháy!".

Yến Phi trầm giọng hỏi: "Nhìn tình huống giống như đã cháy một thời gian đã lâu, rốt cục là hung hay cát đây?".

Lưu Mục Chi đáp: "Ngô Quận bị hỏa thiêu có thể do hai khả năng, một là quân đội Lưu gia công hãm Ngô Quận, hai là Thiên Sư quân rút lui phóng hỏa thiêu thành, bất luận tình thế ra sao, quân đội Lưu gia có lợi, Thiên Sư quân bị rơi vào thế hạ phong rõ rệt".

Yến Phi hân hoan nói: "Rất nhanh chúng ta có thể biết sự thật tình huống ra sao, hy vọng có thể nhanh chóng nhìn thấy bọn họ".

oOo

Thác Bạt Nghi đi bên cạnh Mộ Dung Chiến, mỉm cười nói: "Không thể tưởng được Mộ Dung đương gia lại có thì giờ rảnh rỗi đến như vậy, ở nơi đây ngắm nhìn mặt trời lặn quả thật là cảnh đẹp".

Trên mặt Mộ Dung Chiến lộ ra hàm ý sâu khổ, thở dài nói: "Ta chẳng biết có phải tại bản thân mình thích ngắm xem mặt trời lặn không, chỉ biết khi mặt trời lặn cảnh sắc quá thật đẹp để khiến cho lòng ta có một cảm giác dâng trào không thể dùng lời nào diễn tả được, cảm giác khó bày tỏ, Thác Bạt đương gia có vì vậy mà cười ta chẳng?".

Hai người đang đứng tại khu gò cao ở thượng du Dĩnh Thủy, ngắm nhìn cảnh sắc mặt trời lặn trên vùng đất phủ đầy tuyết trắng.

Mộ Dung Chiến hỏi: “Thác Bạt đương gia không phải bồi tiếp Thôi Hoàn sao? Vì sao lại có thể phân thân tới nơi đây?”.

Thác Bạt Nghi đáp: “Thôi Hoàn trở về trạm nghỉ tắm rửa, thay y phục để dự buổi tiệc tối nay do lão Hồng làm chủ, ta rảnh rồi không có chuyện làm, nhân tiện tới đây ngắm cảnh và hứng gió Bắc”.

Mộ Dung Chiến thở dài “Thác Bạt đương gia không cần phải gạt ta, ngoại thành Biên Hoang Tập bao nhiêu chỗ như vậy lại không đến, ngươi hôm nay tới nơi chỗ này, đương nhiên là vì muốn từ hướng này mà tiếp cận Tổ Quân, ta nói không sai chứ?”.

Thác Bạt Nghi để tay lên vai y, thản nhiên nói: “Tương tư quả là hành hạ con người ghê gớm, mọi người đều hiểu, không cần phải nói ra. Ngươi có phải vẫn nhung nhớ mỹ nữ Nhu Nhiên đó không?”.

Mộ Dung Thác không đáp, lảng sang đề tài khác: “Sau khi cứu được Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi, lão ca ngươi có dự tính gì không?”.

Thác Bạt Nghi thở dài: “Ta có thể có dự tính gì? Ta có khả năng tác chủ tương lai bản thân mình sao? Ngược lại ta muốn nghe dự tính của ngươi, nhưng qua giọng điệu của ngươi thì hình như có ý muốn ly khai Biên Hoang Tập”.

Mộ Dung Chiến tràn đầy cảm xúc nói: “Thời khắc khi hoa nở rộ nhất, cũng là thời khắc nó bắt đầu điều tàn. Thời khắc Hoang nhân chúng ta hoan nghênh chủ tỳ Thiên Thiên trở lại Biên Hoang Tập, cũng là thời khắc huy hoàng nhất của Biên Hoang Tập. Thiên hạ có bữa tiệc nào mà không tàn, Biên Hoang Tập có ảnh hưởng đến tình huống biến hóa của Nam Bắc, nhưng tình huống biến hóa của Nam Bắc ngược lại cũng có ảnh hưởng đến Biên Hoang Tập. Ta có cảm giác thời khắc Yến Phi cùng mỹ nhân ly khai Biên Hoang Tập cũng là lúc Biên Hoang Tập chuyển từ cực thịnh sang suy”.

Thác Bạt Nghi lấy làm lạ nói: “Không thể tưởng được Mộ Dung đương gia đối với tương lai của Biên Hoang Tập lại có cái nhìn sâu sắc như vậy, việc này có thể cho thấy rằng đương gia ngươi đối với Biên Hoang Tập tình sâu như biển. Ta không cho rằng Yến Phi sẽ lưu ngụ lâu dài ở Biên Hoang Tập, nhưng chỉ có hắn, người có thể đồng thời trấn thủ tề tộc chủ Thác Bạt Khuê cùng với Lưu Dự đang quật khởi ở phương Nam”. Lại hỏi: “Nếu Biên Hoang Tập xuất hiện tình huống cực thịnh tất suy, phải chăng ngươi sẽ lên Tái ngoại tìm Sóc Thiên Đại?”.

Mộ Dung Chiến lắc đầu nói: “Tại sao phải đợi cho tới khi đó? Sau khi nghe xong tiếng đàn của Thiên Thiên ở Chung lâu, ta sẽ lập tức khởi hành”.

Thác Bạt Nghi cười khỗ nói: “Ta thật sự hâm mộ ngươi quá”.

Mộ Dung Chiến choàng vai hấn, cả hai cùng trở về Biên Hoang Tập.

oOo

Tin tức Yến Phi tới làm chấn động toàn thành.

Yến Phi không thể không báo danh, bởi vì đây là phương pháp duy nhất có thể tìm thấy Lưu Dụ nhanh nhất.

Bất luận là quân hay dân, không ai là không muốn nhìn thấy phong thái của thiên hạ đệ nhất danh kiếm, khi nghe được tin, mọi người kéo ra đứng đầy hai bên đường dẫn tới phủ Thái Thú, đứng nhìn Yến Phi cùng Lưu Mục Chi được đích thân Lưu Dụ ra nghênh tiếp, đi thẳng vào phủ Thái Thú.

Lưu Dụ, Yến Phi cùng Lưu Mục Chi vào hậu đường ngồi xuống, Đồ Phụng Tam cùng Khoái Ân hai người không hẹn mà cũng tìm đến, cách biệt trùng phùng, mọi người đều cảm thấy hưng phấn.

Lưu, Đồ hai người đều là lần đầu tiên gặp mặt Lưu Mục Chi, Lưu Dụ nhớ lại Giang Văn Thanh có nhắc qua người này, đối với Lưu Mục Chi đặc biệt lưu ý.

Sau một tuần trà cùng trao đổi tình hình gần đây, Yến Phi nói: “Lưu tiên sinh là người nhà, chuyện gì cũng không nên giấu y. Ta thỉnh Lưu tiên sinh từ Biên Hoang Tập tới đây, bởi vì y tin rằng có thể giúp các ngươi giành thắng lợi trong trận chiến có thể vĩnh viễn không có cách phân thắng bại này”.

Lưu Mục Chi mỉm cười không nói, hấn không thừa nhận cũng không phủ nhận, cũng không khiêm tốn.

Đồ Phụng Tam ánh mắt chăm chăm nhìn Lưu Mục Chi dò xét, cảm thấy vô cùng hứng thú, hỏi: “Lưu tiên sinh cho rằng chúng ta không có cách nào giành thắng lợi trong trận chiến này sao?”.

Lưu Mục Chi thông dong đáp: “Yến huynh đã vì tiền cử ta với Tiểu Lưu gia, cho nên cố ý khoa trương, quả đúng là tranh chiến cùng Thiên Sư quân tuy có thể thắng, nhưng một ngày nào đó nếu không có cách tiêu trừ căn nguyên loạn đảng, lực lượng Thiên Sư quân có thể tái khởi, hoặc dẹp xong loạn đảng này thì có loạn đảng khác dấy lên, biến thành một cuộc khổ chiến không chấm dứt”.

Lưu Dự cùng Đồ Phụng Tam đồng thời biến sắc, bởi vì những lời Lưu Mục Chi nói ra đúng tâm sự của bọn họ.

Khoái Ân hỏi: "Xin hỏi tiền sinh có biện pháp nào có thể trừ tận gốc rễ loạn dân ở Giang Nam?".

Yến Phi trong lòng tán thưởng, câu hỏi Khoái Ân giống như là làm khó Lưu Mục Chi, sự thật thì cho Lưu Mục Chi cơ hội nói ra hoài bão ở trong lòng, bởi vì Khoái Ân từ Hoang nhân mà biết được Lưu Mục Chi tài cao bậc đầu là một bậc trí sĩ hiền giả. Do đó có thể thấy được tài năng dùng người của Khoái Ân.

Lưu Mục Chi mỉm cười nói: "Cái này có thể chia ra quyền nghi chi kế nhất thời và chính sách lâu dài, phần sau có liên quan tới vấn đề trị quốc bình thiên hạ".

Đồ Phụng Tam trầm thanh hỏi: "Quyền nghi chi kế ra sao?".

Lưu Mục Chi đáp: "Quyền nghi chi kế là thuật đối ứng với tình huống trước mắt, phải có hai yếu tố là vừa phải có hành động thực tế và lại có chính sách tư tưởng mới, đơn giản để dân chúng có thể hiểu được, hai cái vừa hỗ trợ nhau, tự nhiên có thể phát huy kỳ diệu".

Lưu Dự nói: "Hành động thực tế có phải như là mở kho cứu tế nạn dân, hoặc như cấm quân binh không được quấy nhiễu dân chúng?".

Lưu Mục Chi nói: "Đó đúng là hành động cơ bản nhất, nếu những điều này làm không xong thì những việc khác không cần nói đến".

Khoái Ân hỏi: "Ngoài những việc đó ra, bọn ta còn có thể làm gì nữa?".

Lưu Mục Chi hân hoan đáp: "Bây giờ ta có thể nghĩ đến là trùng kiến Ngô Quận, toàn lực xây dựng lại những vùng hoang phế sau cơn hỏa hoạn của Ngô Quận, làm cho dân chúng phương Nam thấy rằng Lưu gia tịnh không phải là một kẻ phá hoại, mà là người kiến lập nên trật tự mới, coi lợi ích của dân chúng là vấn đề tối quan trọng".

Lưu Dự chấn động nói: "Đây quả là phương pháp rất đơn giản, nhưng vì sao chúng ta lại không nghĩ tới nhỉ?".

Yến Phi nhìn lại Lưu Mục Chi thấy mắt hấn sáng ngời, hấn đối với phản ứng của Lưu Dự cảm thấy được cổ vũ, vui mừng vì bản thân mình đã tìm được minh chủ có lòng vì dân.

Đồ Phụng Tam nói: "Đây là thật là kỳ chiêu, hiển thị Thiên Sư quân khi triệt thoái Ngô Quận mà không hề quan tâm đến sự sống chết của dân chúng".

Lưu Dự khiêm cung hỏi: "Về phương diện chính sách tư tưởng thì như thế nào?".

Lưu Mục Chi không do dự đáp: “Chúng ta cần phải cho quần chúng biết chúng ta làm chuyện gì, khi mà bọn họ thấy rõ lý tưởng của chúng ta cùng khát vọng của họ là một, như thế chúng ta không những được số đông quần chúng đứng về phía chúng ta, mà còn được cao môn hào tộc có cùng lý tưởng ủng hộ chúng ta”.

Đồ Phụng Tam nói: “Xin tiên sinh chỉ điểm”.

Hai mắt Lưu Mục Chi rực sáng đầy vẻ trí tuệ, thông dong đáp: “Tất cả đều bắt đầu từ Phì Thủy chi chiến, thắng lợi huy hoàng của trận chiến Phì Thủy đại biểu cho sự thành công của phương châm thực thi chính sách ‘Trấn chi dĩ tĩnh’ từ sau khi Tấn thất Nam độ, do Vương Đạo khai mở, Tạ An kế thừa, mà phối hợp với chính sách ‘Trấn chi dĩ tĩnh’ là một hệ thống sách lược và chính sách cải cách tiền Tấn, hạn chế lợi ích của công khanh thế tộc. Chính sách của họ đem lại thành công chưa từng có, hơn nữa đã thâm nhập vào lòng người, được đại đa số dân chúng và các chí sĩ trong cao môn coi là Đức chính, thiên cảm hóa tới người”.

Đồ Phụng Tam giật mình nói: “Ta đã từng nghe qua Hầu Lượng Sinh tiên sinh nói như vậy. Ôi! Giả như Hầu tiên sinh còn tại thế, chắc chắn sẽ trở thành tri kỷ của Lưu tiên sinh”.

Câu nói của Đồ Phụng Tam, càng làm cho Lưu Dự và Khoái Ân đối với Lưu Mục Chi càng tin tưởng hơn, nảy sinh cảm giác thân thiết.

Lưu Mục Chi khiêm cung thỉnh giáo Hầu Lượng Sinh là thần thánh phương nào, nói vài câu kính ngưỡng, sau đó nói: “Sau trận chiến Phì Thủy, thế lực hủ bại một lòng muốn tiếp tục phong quang của cự Tấn, lấy Tư Mã Đạo Tử làm đại diện, không ngờ lại nghĩ không còn phải lo sợ ngựa Hồ Nam hạ, nhất mực bài xích Tạ An, Tạ Huyền, hồi phục lại chính sách xấu xa của cự triều, khiến cho Tạ Huyền mất đi cơ hội tốt để Bắc phạt, lật đổ chính sách mới hữu hiệu, phục hồi phương thức thuế hộ thời cự Tấn, gánh nặng quặng hết lên mình dân chúng, đã phải nộp thuế, lại phải phục dịch, còn giai cấp công khanh thế tộc cả hai lại đều miễn, bọn chúng lại có thể tiếp tục ngồi cao xa xỉ, chiếm cứ nhà cửa ruộng vườn, còn đam mê lối sống phù du nhàn nhã ăn chơi, đến mức mất hết lòng dân”.

Lưu Dự vỗ bàn thờ dài nói: “Những lời nói của tiên sinh làm cho kẻ hèn này được thông suốt”.

Lưu Mục Chi nói tiếp: “Chỉ cần Lưu gia gương cao ngọn cờ chính nghĩa, một mặt cường điệu mình đến từ dân gian, cho nên có thể hiểu thấu nỗi khổ của dân gian nhất, mặt khác dùng vị trí người kế thừa của Vương Đạo, Tạ An và Tạ Huyền, phối hợp với sắc thái của truyền kỳ ‘Nhất tiền trầm Ẩn Long, chính thị hỏa thạch thiên giáng thời’, Lưu gia tất sẽ thành cứu tinh trong lòng dân chúng phương Nam, hơn nữa có thể đạt được sự ủng hộ của chí sĩ trong cao môn”.

Đồ Phụng Tam lòng vui vẻ nói: “Có lời nói của tiền sinh, sự thành công đã hơn phân nửa”.

Lưu Mục Chi nói: “Không chỉ đơn thuần là so đo võ lực, mà còn là tranh đấu chính trị, kẻ được lòng dân tất thắng, kẻ mất lòng dân tất bại. Thực lực của Lưu Lao Chi tuy mạnh hơn Lưu gia, nhưng sai ở chỗ hấn dụ giết Vương Cung, mà Vương Cung chính là người chỉ trì chính sách ‘Trấn chi dĩ tĩnh’. Cái sai của Hoàn Huyền cũng là ở chỗ giết Ân Trọng Kham, còn đem thủ cấp của hấn đưa đến Kiến Khang, dùng thủ đoạn khủng bố hù dọa kẻ đi ngược với mình, bại vong chỉ là vấn đề sớm muộn”.

Lưu Dự hân hoan nói: “May mắn thay tiền sinh tới kịp thời, nếu không ta sẽ mất đi cơ hội nghe lời bàn của tiền sinh”.

Yến Phi nhẹ giọng nói: “Người muốn đi đâu?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Chúng ta cần phải trở về Quảng Lăng”. Tiếp theo giải thích quyết định của Lưu Dự rõ ràng.

Lưu Dự cười nói: “Bây giờ có Yến huynh tới giúp, càng như hổ thêm cánh”. Lại nói: “Chuyện ứng phó với Thiên Sư quân giao cho Tiểu Ân xử lý và Lưu tiền sinh làm quân sư”.

Yến Phi hướng về phía Lưu Mục Chi hỏi: “Tiền sinh có vấn đề gì không?”.

Lưu Mục Chi vuốt râu cười: “Được Lưu soái hân thưởng, Lưu Mục Chi ta trong lòng cảm kích ơn tri ngộ còn chưa hết, làm gì lại có vấn đề?”.

Lưu Dự nói: “Còn kế sách lâu dài trị quốc bình thiên hạ, để sau khi ta thu thập Hoàn Huyền sẽ tới thỉnh giáo tiền sinh”.

Đồ Phụng Tam nhắc nhở: “Đã đến phải trở về Hải Diêm rồi”.

- o O o -